

ΑΓΑΠΗ ΘΕΟΥ

Γέροντος Εὐμενίου Σαριδάκη

Οποιος αγαπά τόν Θεόν, τηρεί τās έντολάς Του. Στην τήρησι αυτών των έντολών δέν κουράζεται η ψυχή μαζί μέ τό σώμα. Δέν έχει κόπο. Κόπος είναι νά αγαπούμε τόν Θεόν; Τί κόπο έχει, φερ' είπειν, ή προσευχή, ή νηστεία, ή αγρυπνία; Όταν αγαπούμε τόν Θεόν, δέν είναι κόπος. Μάς ξεκουράζουν αυτά. Αὐτός πού αισθάνεται κούρασι, δέν Τόν αγαπά τόν Θεόν.

Δέν βρίσκει παρηγορία ὁ άνθρωπος ἀπό τίποτε τό ἀνθρώπινο, ἄν δέν αγαπά τόν Θεόν. "Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τόν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καί μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καί ταπεινός τῆ καρδία, καί εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός καί τό φορτίον μου ἑλαφρόν ἐστίν". **Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΦΟΡΤΙΟ ΕΛΑΦΡΟ.**

Χωρίς τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τό φορτίο είναι δυσβάστακτο. Δέν μπορούμε νά τό σηκώσουμε. Χωρίς τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅλα γενικῶς μάς φαίνονται πολύ δύσκολα. Μέ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅλα είναι εὐκόλα, γιατί τά ἐνεργεῖ ὁ Θεός. **ΕΙΠΗΙ ΜΕΣΑ ΜΑΣ Ο ΘΕΟΣ** καί τά ἐνεργεῖ. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Ὁλόκληρη ἡ Ἅγια Τριάδα είναι μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου! "Ὁ ἀγαπῶν ἐμέ, καί τόν λόγον μου τηρεῖ, καί ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καί πρὸς αὐτόν ἐλευσόμεθα καί μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν". Γίνεται ἡ καρδιά τοῦ ἀληθινοῦ Χριστιανοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, **ΘΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ!** Μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου πού αγαπά τόν Θεό είναι ἐνθρονισμένη ὁλόκληρη ἡ Ἅγια Τριάδα! Πολύ μεγάλη τιμή!

Σέ κανέναν δέν ἔκανε μεγαλύτερη τιμή ὁ Θεός ἀπ' αὐτήν πού ἔκανε στόν ἀνθρώπο. Τίποτε δέν ἐτίμησε ὁ Θεός, ὅσο ἐτίμησε τόν ἀνθρώπο. Τίποτε δέν ἀγάπησε ὁ Θεός, ὅσο ἀγάπησε τόν ἀνθρώπο, ἀφοῦ ὁ Θεός ἔγινε ἀνθρώπος γιά νά σώση τόν ἀνθρώπο. Ἐγινε ὁ Θεός ἀνθρώπος γιά νά σώση τόν Διάβολο, πού ἀπό Ἄγγελος ἔγινε Διάβολος; Ἄλλά καί οἱ Ἄγγελοι πήραν περισσότερη χαρά ἀπό ὅση εἶχαν, ἀφοῦ μέ τήν σάρκωσι τοῦ Χριστοῦ, μέ τήν ἀνάστασι καί τήν ἀνάληψί Του οἱ Ἄγγελοι ἔγιναν ἀτρεπτοί (δέν τρέπονται στό κακό) πλέον ἐνῶ πρὶν ἦταν τρεπτοί...

Κάθε πῦραιό τό νοιώθει κανεῖς ὅταν τό ζήση. Τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέν μπορούμε νά τήν νοιώσουμε ἄν δέν τήν ζήσουμε. Κι ἄν τήν διαβάσουμε, δέν μπορούμε νά τήν νοιώσουμε ἄν δέν τήν ζήσουμε στήν πραγματικότητα. Τότε ὁ ἀνθρώπος θεώνεται. Τόσο πολύ ὁ Θεός αγαπά τόν ἀνθρώπο, πού γίνεται ὁ ἀνθρώπος ἕνα μέ τόν Θεό! Γίνεται ἕνα μυστήριο ἀκατάληπτο. Δέν λέγεται, οὔτε κατανοεῖται ὁ ἀνθρώπος ἕνα μέ τόν Θεό! Θεώνεται ὁ ἀνθρώπος!

Ἄπο
τή
ΣΟΦΙΑ
τῶν

Γερόντων

⊗ Πρέπει νά γίνουμε ὠραῖοι, γιατί ὁ Κύριος είναι ὁ πάρα πολύ ὠραῖος. Ποῖός είναι ὁ πῖό ὠραῖος μέσα στό Μοναστήρι; - Ὁ ταπεινός. Ποῖός είναι τό παλληκάρι μέσα στήν Μονή; - Ὁ υπάκουος. Ἡ υπακοή ἔχει θυσία. Αὐτός πού θυσιάζεται νά ξεκουράση τόν ἀδελφό, αὐτός είναι τό παλληκάρι. Σηκώνει τό βάρος τοῦ ἄλλου. Καί ποῖός εἶ-

ναι τό πρωτοπαλλήκαρο στό Μοναστήρι; - Ὁ ἀρχιχαμάλης, δηλαδή ὁ Ἠγούμενος.

⊗ Πρέπει νά γλυκάνωμε τήν ζωήν μας ἐν Θεῷ, μέ τόν Θεόν, διά τοῦ Θεοῦ καί διά τόν Θεόν. Καί ἅμα γλυκαθῆ ἡ ψυχή μας ἐκεῖ πέρα, ξαναζοῦμε τό πρῶτο μας ξεκίνημα.

⊗ Πόσο πρέπει νά ἀκούμε τήν φωνή τοῦ Θεοῦ! "Ἡ σκέψι σου ἐδῶ, σέ Ἐμένα, γιατί Ἐγώ εἰμαι ἡ ζωή καί ἡ ἀλήθεια".

⊗ Τί πῖό ὠραῖο ἀπό τό ἄκτιστο φῶς! Τί ὑπάρχει στό φῶς; Ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ. Τί ἔχει μέσα αὐτή ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ! Ἀπό πού ξεκινάει καί ἀπό ποῖον ξεκινάει καί τί προσφέρει; Ὑπάρχει ἄλλο πῖό ἀπολαυστικόν; Καί μόνο πού τό συζητᾶμε, εὐφραίνεται ἡ ψυχή μας!

Γέρων Δαμασκηνός Κατρακούλης

⊗ Πάντοτε νά κάνης εὐχή, πρὶν ἀρχίσης κάθε δουλειά. Νά λές: "Θεέ μου, δῶσε μου δύναμι καί φῶπισ!" καί κατόπιν νά ἀρχίσης τήν δουλειά σου· καί στό τέλος: "Δόξα τῷ Θεῷ".

⊗ Δάκρυα, παιδί μου, δάκρυα, αὐτό θέλει ὁ Θεός.

⊗ Κάθε πρῶτῷ ὁ Θεός εὐλογεῖ τοὺς ἀνθρώπους μέ τό ἕνα χέρι. Όταν βλέπει ταπεινό ἀνθρώπο, τόν εὐλογεῖ μέ τά δύο χέρια.

Παπα - Τύχων

⊗ Όταν κάθομαι σέ "ὑψηλό βράχο προσευχῆς", ὅσα κύματα κι ἄν ἔρθουν, δέν μου προξενοῦν τίποτα. Όταν ὅμως μέ βροῦν χαμηλά, μέ περιλοῦουν. Ἡ νοερά προσευχή ἀφομοιώνει, συνδέει, ἀγιάζει. Όταν στήν εὐχή ἀνάψη ἡ πυρκαγιά τῆς εὐχῆς, ὅλα τά ξερά καίγονται καί ἐξαφανίζονται. Στήν ἀρχή τῆς εὐχῆς αισθάνεσαι χαρά, ἔπειτα γλυκύτητα καί στό τέλος, σάν καρπός, ἔρχονται τά δάκρυα, γιατί αισθάνεσαι τήν παρουσία τοῦ Ἰησοῦ.

⊗ Μέ τήν εὐχή ἀγιάζεις τόν τόπο πού κάθουσαι καί τό ἔργο πού κάνεις.

Γέρων Ἀμφιλόχιος

Ο Θεός Πατήρ δι' Υιού εν Πνεύματι Ἁγίῳ ἐδημιούργησε τὰ πάντα, ὁρατά τε καὶ ἀόρατα. Ἀπὸ τῶν ἐξαπτερύγων Σεραφεὶμ καὶ τῶν πολυομμάτων Χερουβεὶμ μέχρι τοῦ τελευταίου μικροοργανισμοῦ, τοῦ δι' ἠλεκτρονικοῦ μικροσκοπίου ἐπισημαινομένου, ἀπὸ τῶν ἀπειραριθμῶν γαλαξίων μέχρι τοῦ πλέον μικροῦ κόκκου τῆς ἄμμου, ἀπὸ τῶν ἀπεράντων θαλασσῶν καὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν ὁρέων μέχρι τῶν ταπεινῶν καὶ ἐφημέρων ἀνθυλλίων τοῦ ἀγροῦ, τὰ πάντα προῆλθον ἐκ τῆς δημιουργικῆς ἐνεργείας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Τὰ πάντα πλὴν ἑνός: τοῦ θανάτου! (Καταχριστικῶς ὀμιλοῦμεν περὶ δημιουργίας τοῦ θανάτου, διότι ὁ θάνατος δὲν εἶναι κάτι τὸ θετικόν, ἀλλὰ τὸ ἀρνητικόν. Εἶναι ἡ ἀπουσία τοῦ ἀγαθοῦ). “Ὁ Θεὸς θάνατον οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ τέρπεται ἐπ' ἀπώλεια ζώντων. Ἐκτίσεν γὰρ εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα καὶ αἱ γενέσεις τοῦ κόσμου...” (Σοφ. Σολ. 1: 13 - 14). Εἰδικώτερον δὲ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἰδίαις χερσίν ἐπλαστούργησεν, “ἐκτίσεν ἐπ' ἀφθαρσία καὶ εἰκόνα τῆς ἰδίας ιδιότητος ἐποίησεν αὐτόν” Σοφ. Σολ. 2: 23).

Καὶ ὁμοίως! Ὁ θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον· Ἐισῆλθε “φθόνῳ Διαβόλου” Σοφ. Σολ. 2: 24), ἡμᾶλλον “ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθε καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος” (Ρωμ. 5: 12). Οὕτως ὅλη ἡ ἀνθρωπότης ἐδουλώθη εἰς τὸν θάνατον καὶ ἡ κτίσις πᾶσα ὠδυνάτο καὶ ἐστέναζεν, ὑπὸ τὴν ἀφόρητον τυραννίαν αὐτοῦ διατελοῦσα.

Ο χρόνος παρήρχετο, οἱ αἰῶνες διεδέχοντο ἀλλήλους, ἀλλ' ἡ στυγνὴ δεσποτεία τοῦ θανάτου παρέμενεν ἀκατάλυτος καὶ ἡ φρικτὴ καὶ ἀπαισία σκιά αὐτοῦ ἠπλοῦτο πανταχοῦ καὶ ἐσφράγιζε τὰ πάντα. Σοφία, εὐφυΐα, πλοῦτος, δύναμις, δόξα, νεότης, κάλλος, ὄραματισμοὶ ὠραῖοι, σχέδια μεγαλεπίβολα, εὐγενεῖς ἐπιδιώξεις, πόθοι ἀγαθοί, ἰσοπεδοῦντο καὶ ἐκονιορτοποιοῦντο ἀνοικτιρμόνως ὑπ' αὐτοῦ. Κραταῖός καὶ ἀκαταγώνιστος, ἦτο ὁ μόνος πραγματικὸς καὶ ἀδιαμφισβήτητος ἡγεμὼν τοῦ κόσμου καὶ ὁ κόσμος, ἀνίκανος νὰ ἀντιδράσῃ ἢ νὰ ἀντισταθῇ, εἶχεν ὑποταγῇ εἰς τὴν τραγικὴν καὶ ἀδυσώπητον αὐτὴν “μοῖραν”: Νὰ τρέφῃ τὸν ἀκόρεστον καὶ ἀθάνατον θάνατον!...

Ἄλλ' ἀνέτειλέ ποτε ἡ εὐλογημένη πρωΐα “τῆς ἡμῶν τῶν Σαββάτων”, καθ' ἣν ἄσμοι γυναῖκες τοῦ λαοῦ προσῆλθον μετὰ μύρων εἰς τὸ μνήμα ἑνός πρό τριημέρου ταφέντος καταδίκου, ζητοῦσαι ἐν κλαυθμῷ “Ἰησοῦν τὸν Ναζαρητὸν τὸν Ἐσταυρωμένον”. Καὶ τότε, ὦ τότε! ἰαχὴ νικητήριος καὶ παιάν θριάμβου ἀντήχησεν ἐκ τοῦ τάφου: “Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε” (Μαρκ. 16: 6). Ἡ βροντερὰ αὕτη κραυγὴ τοῦ λευχεμονοῦντος καὶ ἐξαστράπτοντος νεανίσκου, τοῦ ἐπὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματος καθεζομένου, συνεπλήρωσε τὴν ἀγγελικὴν τριλογίαν (“Ἴδου συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἷόν...”, Λουκ. 1: 31, “Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ”, Λουκ. 2: 11, καὶ ἤδη τὸ “Ἠγέρθη...”), ἥτις ἀπετέλεσε τὸ πλέον χαρμόσυνον μῆνυμα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ὑψίστης εὐδοκίας τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν,

τὸ μοναδικόν καὶ ἀνεπανάληπτον ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ...

Ἦδη ἀπὸ τῆς προηγηθείσης νυκτός εἶχε συντελεσθῆ ἀληθινὴ κοσμογονία. Ὁ ροῦς τῶν πραγμάτων εἶχε πλέον ἀλλάξει πορείαν. Τὰ πάντα εἶχον μεταβληθῆ. Τὰ ἄνω ἐγένοντο κάτω καὶ τὰ κάτω ἄνω. Ὁ κυρίαρχος ἀπέβη ὑποχείριος, ὁ δεσμεῦων κατήντησε δεσμώτης. “Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; Ποῦ σου, Ἄδη, τὸ νίκος; Ἀνέστη Χριστός, καὶ σὺ καταβέβλησαι. Ἀνέστη Χριστός, καὶ ζωὴ πολιτεύεται”. “Βασιλευεῖ, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει Ἄδης τοῦ γένους τῶν βροτῶν”, διότι ὁ “Τεθεὶς ἐν τάφῳ ζωαρχικὴ παλάμη τῆ τοῦ θανάτου κλεῖθρα διεσπάραξε” καὶ “συνέτριψε μοχλοὺς αἰωνίους κατόχους πεπεδημένων” καὶ “θανάτῳ θάνατον καὶ Ἄδην ἐθανάτωσε”, μεταβαλὼν ἅμα “διὰ θανάτου τὸ θνητόν καὶ διὰ τῆς ταφῆς τὸ φθαρτόν” καὶ “πρὸς ἀφθαρσίαν μεταστοιχειώσας” τὸ πρόσλημμα... Μυστικαὶ φωναί, παναρμόνιον συγκροτοῦσαι μελωδίαν, ἀκούονται ἐκτοτε συνεχῶς μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ σύμπαντος, παρά πάντας τοὺς θορύβους καὶ τοὺς ὀρυμαγδούς τοῦ κόσμου: “Πρὸ τοῦ Τιμίῳ Σταυροῦ Σου, Κύριε, φοβερὸς ὁ θάνατος τῷ ἄνθρωπῳ μετὰ τὸν Τιμίον Σταυρόν Σου φοβερὸς ὁ ἄνθρωπος τῷ θανάτῳ...”. Ἄσμα νικητήριον ἀντηχεῖ πανταχοῦ: “Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος...”

Ἦ μυστηρίου ξένου καὶ παραδόξου! Ὁ πρᾶγματος ἀπερινοήτου καὶ ἀνερμηνεύτου! Ὁ τάξεως ἀνατρεπούσης πᾶσαν φυσικὴν καὶ λογικὴν τάξιν! Διὰ θανάτου καθαιρεῖται ὁ θάνατος, δι' ἧλων καὶ σουδαρίων συντριβεται ὁ Διάβολος, ὑπὸ τεθνεῶτος σκυλεύεται ὁ Ἄδης, διὰ θυσίας ἀνοίγονται οἱ οὐρανοί, ἀπὸ τάφου πηγάζει ζωὴ! Ὁ καταδίκος παρέχει χάριν, ὁ δέσμιος ἐλευθεροῖ, ὁ πτωχὸς καταβάλλει λύτρα, ὁ γυμνὸς ἐνδύει, ὁ πεινῶν ἐκτρέφει, ὁ διψῶν ποτίζει, ὁ ἄστεγος στεγάζει, ὁ πάσχων θεραπεύει, ὁ ἠλκωμένος ἀνακουφίζει, ὁ καθημαγμένος ἀναπαύει, ὁ ἐσταυρωμένος παλαίει καὶ κατισχύει, ὁ ἄπνους θάλπει, ὁ νεκρὸς ζωοποιεῖ, ὁ θεθαμμένος ἀνιστᾶ, ὁ σταυρὸς, φρικαλέον ὄργανον ἐκτελέσεως θανατικῶν ποινῶν, ἀνυψοῦται εἰς αἰώνιον καὶ πανένδοξον σύμβολον τῆς κατὰ τοῦ θανάτου νίκης!

Ἦν τὸ θάμβος ἐκ τοῦ μεγαλείου τῆς πρώτης δημιουργίας, τῆς “παλαιᾶς κτίσεως”, ἐπέτρεπεν εἰς τὸν ἐστεμμένον ὑμνωδὸν νὰ κροῖ ἔνθους τὸ ψαλτήριον καὶ νὰ ψελλίξῃ ἐκστατικὸς τὸ “Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας!”, τὸ θάμβος ἐκ τοῦ μεγαλείου τῆς ἐν Χριστῷ ἀναδημιουργίας, τῆς “καινῆς κτίσεως”, ἀναμφιβόλως θὰ παρέλκεν αὐτοῦ οὐ μόνον τὴν μελιχρὰν καὶ ἡδύμολπον γλώσσαν, ἀλλὰ καὶ τὰς τὸ γλυκύφθογον ψαλτήριον κρατοῦσας χεῖρας, ὅποτε τοῦτο, ἄχρητον πλέον, θὰ ἐπιπτε καὶ θὰ ἐθρυμματιζετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια..., διότι “ἀνέστη Χριστός ἐκ νεκρῶν, λύσας θάνατον τὰ δεσμά εὐαγγελίζου, γῆ, χαρὰν μεγάλην... “Ἰσχύ-

σατε, χείρες άνειμέναι και γόνατα παραλελυμένα". καρδια σαλευόμενα, στερεώθητε· διάνοια τεταραγμένα, ηρεμιάσατε· "κοπιώντες και πεφορτισμένοι" όδοιπόροι τής γής, θαρσείτε· ταλαίπωροι άμαρτωλοί, αναπνεύσατε· δούλοι και αιχμάλωτοι, δικώμενοι και καταδυναστεύμενοι, πτωχοί και πένητες, απόκληροι τής κοινωνίας και ναυαγοί του βίου, τηκόμενοι έν άσθενείαις και οηπόμενοι έν φυλακαίς, κατάκοπτόμενοι έν βαουμιστηρίοις και καταδεδικασμένοι εις τήν έσχάτην τών ποινών, τινάξατε τήν λύπην και ύψώσατε τας βεβαρυμένας κεφαλάς: **ΘΘΑΝΑΤΩΘΗ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ!**

Εύσεβεις και φιλόθεοι, άγωνισταί του καλού, έρασταί τής δικαιοσύνης, έργάται τής άρετής, όοιοι και ταπεινοί τή καρδιά, μαθηταί του Σαρκωθέντος Θεου, συνεχίατε άπτόητοι τήν επί τής στενής και τεθλιμμένης όδοϋ πορείαν, άναμένοντες έν γλυκυτάτι έλπίδι από στιγμής εις στιγμήν τήν εμφάνισιν του διαβιβάζοντος ύμας "έκ θανάτου προς ζώην και εκ γής προς Ούρανόν". Καλώς γνωρίζετε ότι "ούκέτι θάνατος κυριεύει· ό γάρ έλθών επ' αυτόν τό κράτος αυτού κατέλυσεν".

Αγνωστικοί και άδιάφοροι, ταλαντευόμενοι και άμφιρέποντες, κλυδωνιζόμενοι υπό άμφιβολιών και κατατρυχόμενοι υπό μεταφυσικού άγχους, δερόμενοι υπό ποικίλων άνέμων φιλοσοφικών πλανών και άνιάτω άγώνια συνεχόμενοι, διψαλοί αναζητηταί πηγών έν χώραις άνίκμοις, ιδού "πηγή άφθαρσίας": **Ο ΚΕΝΟΣ ΤΑΨΟΣ!** Παύσασθε ματαιοπονούντες και περιπλανώμενοι έν "γή έρήμω και άβάτω και άνύδρω" και δεϋτε "πόμα πίετε καινόν...έκ τάφου όμβρησαντος Χριστου". δεϋτε άντλήσατε "ύδωρ άθανασίας" ίνα "υιοί άναστάσεως αποβήτε" και "θάνατον μή θεωρήσητε εις τόν αιώνα".

Απιστοι και άθεοι, άρνηταί και πολέμιοι τής Άληθείας, ίχνηλάται του χάους, τέκνα του σκότους, άσπάλακες και νυκτικόρακες, έχθροί λυσσώδεις του Υιου τής Παρθένου, και δι' ύμας άνέστη ό Ίησοϋς, άφου και υπέρ ύμών απέθανε! Δεϋτε λοιπόν και ύμεις "λάβετε φως εκ του άνεσπέρου φωτός", άν ποθήτε τήν ζώην, άν μοήτε τόν θάνατον...

Αγγελιοι και άνθρωποι, πάντα τά όντα, έμψυχα και άψυχα, λογικά και άλογα, αισθητά και νοητά, ή κτίσις σύμπασα, "όρωμένη τε και ουχ όρωμένη", κόσμοι έγγϋς και μακράν, "θανάτου έορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιωτής τής αιωνίου άπαρχήν και σκιρτώντες ύμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον εύλογητόν τών Πατέρων Θεόν και υπερένδοξον".

Άδελφοί, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Εκίνησε μιά μέρα ό Άββās Μακάριος νά πάη, όσο μπορούσε πιο βαθειά στην έρημο, για προσευχή και πνευματική μελέτη. Στο δρόμο συνάντησε ένα παράξενο πλάσμα, άναιδέστατο στην όψη, φορτωμένο με ένα σωρό μικρά και μεγάλα δοχεία, που τό καθένα είχε κι από ένα φτερό.

Παραξενεύτηκε ό Γέροντας από τήν άκατανόητη εκείνη μορφή και στάθηκε νά τήν περιεργασθῆ.

Ό άλλος, φανερά ενοχλημένος, του φώναξε με θυμό:

- Τί κάθεσαι και μέ κοιτάζεις έτσι, Μοναχέ; Έχεις καμμία δουλειά στον τόπο τουτο, που δέν τόλμησε άνθρωπος έως τώρα νά πατήση τό πόδι του;

- Γυρεύω τόν Θεό παντού, άποκρίθηκε με θάρρος ό Όσιος. Άλλά έσύ ποιός είσαι; Άπόκοσμο μου φαίνεται τό παρουσιαστικό σου και τό φορτίο σου άκατανόητο.

Εκείνος τότε, χωρίς νά θέλη, βιάστηκε νά θέλη, βιάστηκε νά όμολογήση τήν άλήθεια, σπρωγμένος από άκατανίκητη δύναμη:

- Έγώ που βλέπεις, είμαι ό Διάβολος και τουτα εδω τά σύνεργά μου. Μ' αυτά δελεάζω τους άνθρώπους και μέ ακολουθοϋν, κάνοντας όλα μου τά θελήματα.

Ο Άββās Μακάριος έπέμενε νά τόν έρωτῆ, μέχρις ότου ό Σατανās αναγκάστηκε νά του φανερώση όλες του τίς παγίδες.

- Όποιον βρω πρόθυμο στή μελέτη, τόν αλείφω με τό φτερό από τό περιεχόμενο του δοχείου που έχω στο κεφάλι μου. Τόν πιάνει άμέσως πονοκέφαλος κι αφήνει στή μέση τή μελέτη. Εκείνον που θέλει νά άγρυπνήση, παίρνω από τό δοχείο, που κρέμεται από τά βλέφαρά μου, του βάζω λίγο στα μάτια και του φέρνω τάση νύστα, που τρέχει ευθύς στο στρώμα. Τά δοχεία που βρίσκονται στ' αυτιά μου, έχουν συνταγή κατάλληλη για παρακοή. Με αυτή κυνηγώ τους ύποτακτικούς. Από τό περιεχόμενο του δοχείου, που κρέμεται στή μήτη μου, δίνω στους νέους, για νά τους παρασύρω σε σαρκική έπιθυμία. Από τό δοχείο, που βρίσκεται στο στόμα μου, δίνω στους έγκρατείς, για νά τους προκαλέσω λαίμαργία, σε άλλους πάλι για νά τους παρασύρω στην καταλαλιά και στην αισχρολογία. Τό δοχείο, που φέρω στο λαιμό μου, προξενεί υπερηφάνεια και ύψηλοφροσύνη. Τό άλλο, που βλέπεις στην κοιλιά μου, έχει μέσα άναισθησία κι άκολασία. Και τά υπόλοιπα φόνο, κλοπή κι όλα τά άλλα κακά. Με αυτά βγάζω τους άνθρώπους από τόν ίσιο δρόμο και τους οδηγώ όπου θέλω εγώ, μέχρις ότου τους παρασύρω στην άπώλεια. Έσένα όμως δέν κατώρθωσα ούτε μιά φορά νά σε πλησιάσω, γιατί άδιάκοπα μέ πολεμάς.

Ο Άββās Μακάριος έμεινε κατάπληκτος από τή μεγάλη ποικιλία που είχαν τά διαβολικά τεχνάσματα. Έκανε τό σημείο του σταυρου έπάνω του και είπε:

- Άς είναι δοξασμένο τό όνομα του Θεου που σε καταργεί, Διάβολε, δια μέσου τών Άγιων Του. Όπως έφύλαξε έμένα από τις παγίδες σου, ως προφυλάξη και όλους εκείνους, που αγωνίζονται νά τηρήσουν τις έντολές Του.

Καθώς έλεγε αυτά ό όσιος, ό Διάβολος έξαφανίστηκε σαν καπνός από τά μάτια του, ένω εκείνος συνέχισε τό δρόμο του με μεγάλη συλλογή.

Αθωνικά

ΕΙ ΕΓΩ ΜΕΘ' ΥΜΩΝ, ΟΥΔΕΙΣ ΚΑΘ' ΥΜΩΝ

Τό δρόμο μεταξύ τῆς ΣΚΗΤΗΣ τῆς ΜΕΓΑΛΗΣ καί τῆς ΜΙΚΡΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ, κάτω ἀπό βράχο πού σχηματίζει σπηλιά, ὑπάρχει ἕνα Προσκυνητάρι μέ ἱερές εἰκόνες καί καντήλι, πού οἱ Πατέρες περνώντας συχνά ἀπό τό δρόμο αὐτό τό διατηροῦν ἀναμμένο καί ὁ λόγος εἶναι ὅτι στό σημεῖο αὐτό, κατά καιρούς, ἔχουν γίνει πολλές σατανικές ἐνέργειες.

Μία ἀπ' αὐτές, πού γνωστή καί σ' ἐμᾶς εἶναι, ὅτι ὁ Μοναχός Ἀρσένιος, ὑποτακτικός τοῦ Γέροντα Αὐξεντίου ἀπό τήν Καλύβα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἡ ὁποία τώρα εἶναι ἐρειπωμένη, ἔφυγε ἀπό τήν Καλύβα τους χωρίς τήν ἄδεια τοῦ Γέροντά του, τόν ὁποῖον ἄφησε πολύ στενοχωρημένο, ἀλλά καί ὁ ἴδιος συγχισμένος ἔφτασε στό δρόμο, πού πηγαίνει γιά τή Μικρή Ἀγιάννα. Ἀκούμπισε στόν κορμό ἑνός δένδρου, ἐκεῖ πού μέχρι σήμερα βρίσκεται καρφωμένος ἕνας ξύλινος σταυρός, τόν ὁποῖο μέ εὐλάβεια προσκυνοῦν οἱ Μοναχοί καί οἱ διερχόμενοι προσκυνητές.

Τό σημεῖο αὐτό, καθῆσε λίγο καί συλλογίστηκε ὁ Πάτερ Ἀρσένιος, πώς αὐτό πού κάνει δέν εἶναι καλό καί πρὸς στιγμήν εἶπε νά γυρίσῃ πίσω στόν Γέροντά του, ἀλλά νίκησε ὁ ἐγωϊσμός καί ἀπερίσκεπτα προχώρησε. Ὅταν ὁμως ἔφτασε μπροστά στή σπηλιά, πού εἶναι σήμερα τό Προσκυνητάρι, ἄκουσε μεγάλη ὄχλοβοή καί τόση ἀναταραχή, πού νόμισε πώς τόν κυνηγοῦσαν Δαίμονες νά τόν πιάσουν. Ἀπό τόν φόβο του γύρισε ἀμέσως πίσω καί τότε ἄκουσε φωνές στόν ἄερα νά τοῦ λένε: "Τί νά σοῦ κάνουμε, ἔχε χάρι στόν Γέροντά σου". Ἀπό τόν τρόμο πού πῆρε, ὁ Μοναχός Ἀρσένιος, δέν κατάλαβε πώς καί πότε ἔφτασε πίσω στήν Καλύβα τους ὅπου βρῆκε τόν Γέροντά του νά προσεύχεται μέ δάκρυα στά μάτια καί νά παρακαλῇ τόν Θεόν. Τοῦ ἔβαλε μετάνοια καί ἔλαβε συγχώρεσι, ὁμως, μέχρι πού πέθανε, μέ πολύ φόβο περνοῦσε ἀπό τό μέρος ἐκεῖνο, ἄν καί ἔβαλε στόν κορμό τοῦ δέντρου τόν Σταυρό.

Ἄλλοτε πάλιν, ὁ Γέρον Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης διηγήθηκε πώς, ὅταν ἦταν νέος, καθώς πήγαιναν γιά τήν Ἀγιάννα, περνοῦσε πολύ πρωῒ μπροστά ἀπό τήν Σπηλιά μέ τόν Πνευματικό Παπα - Διονύσιον, τότε δόκιμον ὄντα. Εἶδε τότε τρεῖς ἄγριους τράγους, ἕναν μεγάλο καί δύο μικρότερους. Οἱ δύο αὐτοί Μοναχοί, ξεκινώντας ἀπό τήν Καλύβα τους, εἶχαν τό κομποσχοῖνι στό χέρι καί λέγανε τούς χαιρετι-

μοῦς τῆς Παναγίας. Οἱ Μοναχοί ἔκαμαν τόν σταυρό τους μπροστά στό Προσκυνητάρι καί ὅταν ἔκαμαν λίγα βήματα πύ περά, οἱ τράγοι ἔγιναν ἄφαντοι! Φανερό εἶναι πώς ἦταν Δαίμονες σέ σχῆμα τράγων, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς εἶχαν πρόθεσι νά τούς βλάψουν, ἀλλ' ἐπειδή ἐκεῖνοι ἔλεγαν τούς Χαιρετισμοῦς τῆς Παναγίας, δέν τόλμησαν νά τούς κάνουν κακό.

Ἄλλοτε, ὁ Μοναχός Μελέτιος τῶν Δανιηλαίων, διηγήθηκε ὅτι μία ἡμέρα μετέφερε ἀπό τήν Ἀγιάννα λεμόνια στόν τουρβά του καί ὅταν περνοῦσε ἀπό τή Σπηλιά ἔγινε τέτοια σύγχυσι καί ταραχή ἀπό τούς Δαίμονες, πού, ἀπό τόν φόβο του, παραπάτησε, ἔπεσε καί χύθηκαν ὅλα τά λεμόνια, ἀλλ' αὐτόν, ἐπειδή εἶχε στό χέρι τό κομποσχοῖνι κι ἔλεγε ἀκατάπαιστα τήν εὐχή "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Γιέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με", δέν τόν πείραξαν ἄλλο οἱ Δαίμονες, οἱ ὁποῖοι, καθώς ὁμολογοῦν ἐκεῖ οἱ Πατέρες, δημιουργοῦσαν συνέχεια ἐπεισόδια ἀπό τήν ἀκόλουθη αἰτία:

Τῆν ἀρχή τῆς Σκήτης τῆς λεγομένης Μικρῆς Ἀγιάννας, ἐπάνω στόν λοφίσκο, ὑπάρχει μία ἀσκητική Καλύβα μέ Ἐκκλησάκι, ἡ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ. Σ' αὐτήν, πρῖν ἀπό πολλά χρόνια, ἀσκητικά διέπρεψε ὁ ἔξακουστός πνευματικός Παπα - Σάββας, γιά τόν ὁποῖον λέγουν πώς ἦταν σπουδαῖος ἐργάτης τῆς ἀρετῆς καί διακριτικός Πνευματικός ἐξομολόγος. Σ' αὐτόν ἐξομολογήθηκε ἕνας μάγος ἀπό τά χωριά τῆς Χαλκιδικῆς, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ εἰλικρινά μετανόησε καί ἀποφάσισε νά ἀλλάξῃ ζωή καί νά γίνῃ καλός καί πιστός Χριστιανός, παρέδινε στόν Πνευματικό Παπα - Σάββα ἕνα μαγικό βιβλίο πού τό λένε "Σολομονική", μέ τό ὁποῖο ἔκανε διάφορες μαγεῖες. Ὁ Πνευματικός Παπα - Σάββας δέ δέχτηκε νά πάρῃ τό βιβλίο αὐτό, ἀλλά εἶπε στόν μετανοήσαντα μάγο Ἰλαρίωνα ὅτι τό βιβλίο αὐτό εἶναι δαμονικό καί θά πρέπει νά τό κάψῃ ἐκεῖ τό βιβλίο αὐτό. Μάζεψε φρύγανα καί ξύλα, ἔβαλε φωτιά καί πέταξε τό βιβλίο μέσα, καί, ὅπως ὁμολόγησε ὁ ἴδιος στόν Πνευματικό καί τούς Πατέρες, ἀπό τίς πολύχρωμες φλόγες ὅπου καιγόταν τό βιβλίο βγαίνανε ἀναρθρες φωνές καί φαινόταν σάν νά κλαίγανε χιλιάδες παιδιά μικρά καί μεγάλα.

Ἀπό τότε ἄρχισαν στό σημεῖο αὐτό οἱ δαμονικές ἐνέργειες καί, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γεγονότος, οἱ Πατέρες ἔκαμαν Ἁγιασμό μέ Ἁγια Λείψανα καί ἔφτιαξαν τό Προσκυνητάρι μέ τόν Σταυρό καί μέ ἀκοίμητο σχεδόν καντήλι καί ἔτσι ἔπαψαν οἱ σατανικές ἐνέργειες καί ἐξουδετερώθηκε ἡ δύναμι τοῦ ἐχθροῦ.

Αθωνικά

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

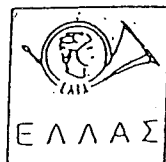
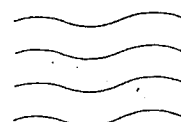
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Ἀρακίου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6-€

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ